

Пейо Яворов

Маска

Вл. Василеву

Ден карнавален, времето неделно
зовеше хората навън: тълпа
гъмжеше из града. Безцелно,
в печал, която нивга не заспа,
се лутах аз. Сврѳхземните въпроси,
които никои век не разреши,
дълбаех ням. И близко, до уши,
чух tambougin; – ръката, що го носи,
ме перна по лице, с изкуствен лозов лист:
„Хей, смърт, дай на живота път! Oh qu'il est triste...“

Като залутан слнчнев лчч игрива,
маскирана вакханка с волен смях
напреде ми се мярна. Да разлива
коса поток от злато аз видях
въз хитра голота на свежо рамо.
И сетне – миг – разкършена снага
изчезна в роя като блян. С тъга
на страстен зов кннтеше само
смахът й още. Странния парфюм
на женска плът задави моя ум.

И в непонятен тласък подир нея,
улисан из тълпата като луд,
без сълзи плачех аз: „Мрътвея –
ти каза истината: рано в студ
сърцето ми замръзна; мисъл тъмна
коса на смърт размахва... Беше ден,
свалих аз маската му и пред мен
въздъхна нощ, и вече се не съмна...“

Смъртта – не виждам друго в белия кивот
на твоите скрижали тайни, о живот!“

В безумен сън унесен, сред оная
забава на стохилядният град
и без да се опомня, че не зная
кого преследвам, аз нареждах: „Млад –
на младост зноя не усетих. С ласка
край мене, о живот благоухан,
защо не спреш? Сразително желан
на всяка смърт, що значи тая маска – !“
...А пъгьом, чак до късни тъмнини,
с конфети ме обсипваха жени.

Nancy, 1907

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7131>]